

Karmen Rid

**ROĐENA
ZA ŠOPING**

Prevela Maja Kostadinović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Posvećeno Dajani
i mojoj majci

Poglavlje 1.

Svetlanina nova odeća za proleće:

Živopisna haljina purpurne, zelene i bele boje (Puči)

Širok zeleni pojas od meke ušavljene kože (Puči)

Purpurne čizme s tankom štiklom (Manolo)

Beli mantil od kašmira (Maksmara)

Zelena tašna (Kloi)

Ukupna cena: 2.800 funti

„Seksi, ali ženstveno.“

Eni Valentajn, viši lični kupac u londonskom petospratnom maloprodajnom raju na zemlji, kratkog efektnog imena Radnja (zato što manje znači mnogo, mnogo više), posmatrala je Svetlanu Visneski kako izlazi iza crvene somotske zavese kabine. Svilenkasta haljina od žerseja prijanjala je uz obline supruge milionera, a na štiklama od osam centimetara delovala je poput plavokose superžene.

Njen izgled je oduzimao dah, ali Eni, koja je uvek premašivala predviđenu mesečnu proviziju i maltene svaki put uspevala da ugrabi bonus od deset procenata za najbolju prodaju, istog trenutka je pročitala blago nezadovoljstvo na visokim jagodicama dobro održavanog lica svoje VIP klijentkinje.

„To nije to, draga, zar ne?“ upita Eni. „Nisi oduševljena, srce ti nije poskočilo, ne osećaš se poput kraljice aprilske večeri u Parizu?“

Svetlana je ozbiljno odmahнула glavom.

„Nema veze... ne brini... pronaći ćemo ovde nešto za tebe...“ Cvrkutala je Eni, žustro pregledajući šipku prepunu senzacionalnih haljina – *kloi, misoni, temperli, guči, versače* – među kojima su neke bile toliko nove da su još uvek bile u zaštitnim plastičnim omotačima. Izvukla je još jednu divnu

haljinu i ponudila je: „Mmmm... Šta misliš o *pučiju*? Izgledaćeš fantastično.“

„Prorrobaćemo“, odvrtila je Svetlana dubokim glasom.

Nakon dva sata Enine lične, nepodeljene pažnje, svi su odlazili kući sa apsolutno savršenim komadom odeće u ruci – tačnije rečeno sa apsolutno savršenim komadima odeće u ruci – potrošivši tri, četiri, pa čak i pet puta više novca nego što su planirali, samo na osnovu njenog saveta, izgovorenog praktičnim londonskim akcentom, besprekorno ubedljivim i bez suvišnih besmislica.

Eni je kupovala za svoje klijente, prijatelje i sebe uz nemilosrdnu revnost brokera sa Vol strita tokom poslednjeg dana probnog rada.

Ovoj profesionalki zlatnog standarda ništa nije bilo suviše teško: pretraživala je svaki svetlucavi, beli, slabo osvetljeni ćošak Radnje u potrazi za pravim komadom odeće, i poznavala je dizajnersku kolekciju svakog odeljenja do poslednjih japanki.

„Ovo radim samo za vas!“ Ovo neumorno, užurbano čudo od žene bilo je u stanju da nabavi kaput direktno iz ateljea, da šarmira namćoraste italijanske proizvođače da se rastanu od poslednjih čizama broj 41 urađenih u određenom stilu. Čak je, u hitnom slučaju, umela da se nagodi s majušnim butikom u Brjatonu koji je posedovao jednu od samo dve *dotične* haljine, broj 12.

Današnji klijent, žena veličanstvene figure, veoma je cenjena mušterija. Svetlana je udata za najbogatijeg, trbušastog, okruglastog Rusa u Londonu. Pripada šaćici kupaca koji imaju pravo na besplatnu vožnju limuzinom kući s prtljažnikom punim kupljene robe.

Danas, početkom februara, konačno se nazire kraj većitih zimskih rasprodaja, a pomaljaju se blistave, nove prolećne kolekcije u boji bledog limuna, zatim u bebi ružičastoj, zelenoj, zelenijoj, ultraljubičastoj i nebeskoplavoj. Svetlana je krenula u kupovinu za novu sezonu što je ranije mogla, zato što voli da bude prva i da ima što veći izbor.

Maltene sat vremena, Eni je vodala ovu elitnu mušteriju i njenu zdepastu ličnu asistentkinju Olgu po svim blistavim spratovima Radnje. Krenule su od veličanstvenog odeljenja za kozmetiku, gde su im prodavci izneli pudrijere, testere i uzorke, očarano se oduševljavajući 'novom, svežom prolećnom paletom'.

Dok su Svetlanu izdašno obasipali pažnjom, šminkali je i manikirali, Olga je jetko proglasila svetlucavi providni lak 'maltene nevidljivim' i 'preskupim'.

„Ona radi za njega“, šapatom je Svetlana objašnjavala Eni, kada se Olga malo udaljila.

„Za koga?“ upita Eni, podozrevajući odgovor.

„Za Krompiroglavog“, stigao je do nje Svetlanin tihi odgovor dok je proučavala svoje zelene kapke i usne boje pupoljka u uveličavajućem ogledalu. „On misli da trošim suviše novca, a ona me špijunira.“

„Ne verujem!“ uveravala je Eni, mada na svoje večno razočaranje, nije znala ništa o životu Kešolovke, dok je Svetlana udata za trećeg muža po redu, i najbogatijeg. Menjala je muževe kao što neke žene menjaju stanove. Ako želi savet o tome kako da pronade bogatog muža (koji joj je apsolutno neophodan pošto je jutros dobila izveštaj o stanju na kreditnoj kartici koji joj je naterao suze na oči), Eni je znala da ga može dobiti od ove žene. Sigurno će biti dovoljno da postavi odgovarajuće pitanje, u odgovarajućem trenutku.

Kretale su se staklenim liftom ka podu od belog mermera u dizajnerskom raju, gde su komadi odeće bili izloženi i osvetljeni kao da su u pitanju dragocena umetnička dela... Toliko su i koštali.

Ako bi neka mušterija bila dovoljno budalasta da se šokira astronomskim cenama, sa usana najboljih prodavaca šiknulo bi: „Ali to je unikatan komad. Fabulozan kvalitet. Nosićete to godinama.“ Snishodljiviji bi samo podigli obrvu i upitali: „Oh? Znači, to je za gospođu preskupo?“ na način zbog kojeg bi Eni poževela da vrisne: Kao da ti to sebi možeš da priuštiš!

Međutim, devojke koje ovde rade, kupovale su ovdašnju odeću. Koristile su popust za zaposlene, kreditne kartice do limita i živele zajedno u majušnim stanovima, da bi tokom večernjih izlazaka mogle da nose odeću koju je dizajnirao Makvin ili Džimi Čo. To nije imalo nikakvog smisla, ali bilo je neodoljivo glamurozno.

Čim se Svetlana okrenula ka novim kolekcijama dizajnera čije modele obično bira – *iv sen lorana* i *živanšija* za svečane prilike, *donu karan* za svaki dan – Eni je pokušala da je zainteresuje za drugačije, šarenije pravce: *misoni*, *puči*, *metju vilijamson*.

Milionerova žena je tužno pregledala odeću na šipci. „Ne, ne... pa... možda... Ne znam da li će se Igoru ovo svideti“, objavila je. „On voli da odeća bude seksi ali ženstvena, uvek ženstvena.“ Kao da tokom dve godine zajedničke kupovine, Eni to nije shvatila. Svetlana je rečenicu „Seksi ali ženstveno“ ponavljala kao mantru.

Eni obično nije volela lenje, popustljive i razmažene supruge bogataša koje je oblačila, ali polako je shvatala da je Svetlana izuzetak. Za Svetlanu je brak bio karijera.

Priređivala je večere jednom u dve nedelje i koktel zabave jednom mesečno. Posećivala je beskrajan niz poslovnih prijema i časkala satima, uvek elegantno obučena. Činila je sve to za dobrobit Igora i njegovog carstva. Svetlana je organizovala osoblje: kuvare, domaćice, spremačice i sobarice. U tri različite države imala je pet kuća koje je trebalo opremiti nameštajem, obnoviti i dekorisati. Jasno je da je biti gospođa Igora Visneskog posao s punim radnim vremenom. Ali kao što je poverila Eni – kada se Olga ponovo malo udaljila – uskoro će napuniti trideset pet godina i bila joj je potrebna sva pomoć koje može da se dočepa kako bi zadržala svoju poziciju. Mada je Svetlana visoka prirodna plavuša, fenomenalnog izgleda, da ne pominjemo da je majka dva sina i naslednika gasnog giganta, uprkos krajnje umešnoj kozmetičkoj hirurgiji lica i povećanju grudi, njeno mesto prelepe supruge i statusnog simbola nikada se ne uzima zdravo za gotovo.

Eni je znala da je bivša mis Ukrajine neumorno radila na tome da zadrži interesovanje Krompiroglavog. Podnosila je strog režim svakodnevnih vežbi sa stručnjacima za borilačke veštine, ispiranje debelog creva svake dve nedelje i svu silu drugih invazivnih injekcija i tretmana u službi lepote.

Jednom prilikom je jedva vidljive nabore na jagodicama nazvala „borama od pušenja“ i prevrnula očima.

Sada je stajala pred Eni sa znatno zadovoljnijim izrazom na licu, zato što je videla da fenomenalno izgleda u uskoj puči haljini s pojasom.

S rukom na vitkom struku, Svetlana je studiozno posmatrala svoje odraze u trostranom ogledalu pre nego što je objavila: „Sviđa mi se“, što je, izrečeno na njen ozbiljan i promišljen način, bila najveća pohvala koju je davala. „Ne znam zašto sam nesigurna kada su tvoje ideje u pitanju, Ani“ – nikada nije savladala izgovor „Eni“ – „uvek, uvek si u pravu.“

„Za tu haljinu biće ti potreban mantil u nekoj svetloj boji“, uveravala ju je Eni. „Imam predivan beli mantil od kašmira, do kolena. Reći ću da ga donesu zajedno s novom *kloi* za tvoje rame – jutros je stigla.“ Namignula je Svetlani koja, poput Eni, nije mogla da odoli mekoj, predivnoj kožnoj tašni sa zlatnim karikama, kopčama i najnovijim „ovo prosto morate imati“ lo-goom. Na sreću, za razliku od Eni, Svetlana nikada nije bečila oči na četvorocifrenu cenu.

„Ahm... izvinite što vas prekidam.“ Pola, druga devojka koja je tog dana radila kao lični kupac u Radnji, proturila je glavu iza zavese koja odvaja Enin odeljak od njenog.

Eni odmahnu glavom i podiže obrve: „Da li je nešto hitno u pitanju?“ upita.

„Neko je ponudio više novca od tebe za vintidž *mis se-
lfridž*...“ započela je Pola.

Mada je naložila Poli da drži na oku stvari koje je licitirala na internetu, ova vest nije bila dovoljno bitna da opravda napuštanje Svetlane u trenutku kada je počela da razmišlja o novim tašnama.

„Hvala ti, ali ne brini o tome“, naloži joj Eni, i Pola je nestala zamahujući svojom 46 centimetara dugačkom nadograđenom kosom od prirodnih azijskih vlasi, mukotrпно upletenih u stotinu majušnih pletenica s perlama na vrhu.

Svetlana se čvrsto odlučila za tri večernje haljine, pet svakodnevnih, dva odela s pantalonama, mantil, četiri para cipela i dve tašne. Razmišljala je o *manolo* čizmama, večernjoj haljini i „nečemu što će malo odobrovoljiti Olgu“, kada se Pola ponovo pojavila iza zavese.

„U pomoć!“ oblikovala je reč usnama prema Eni, koja je blago uzdahnula. Pretpostavila je da to ima neke veze s Polinim sledećim klijentom. Pola ne obavlja loše svoj posao, samo je mlada (24), neiskusna i toliko opsednuta modom da ne može ono što je trenutni hit da prevede u nešto što pristaje svakome.

Ona bi bezbrižno strpala zdepastu pedesetčetvorogodišnju advokaticu u *đusi kutur* i zlatne papuče zato što je to „Tako moderno! Tako in!“

Eni bi se obično pobrinula za to da Pola dobije klijentkinje koje su mršave kao kostur, zalučene modom i spremne da ih stručnjak navede na to da kombinuju bebidol tuniku sa lala suknjom, gaučo pojas i sandale s donom od plute. Međutim, ovog popodneva Eni je radila sa Svetlanom, pa je Pola morala da se pobrine za novu klijentkinju Martu Kuper.

„Možeš li me izviniti za trenutak?“ upita Eni Svetlanu, koja se okretala s jedne na drugu stranu pred ogledalom, pokušavajući da odluči da li joj s mantilom bolje ide tašna u levaj ili desnoj ruci.

„Narrrravno.“

„Definitivno zelena“, objavila je Eni, okrenula se i pošla za Polom ka prijemnom odeljenju s tepihom krem boje.

Tamo je ugledala Martu, visoku ženu nemarnog držanja u poznim tridesetim godinama. Upravo se pojavila na zakazanoj

konsultaciji u univerzalnoj uniformi veoma zaposlene domaćice: isprani džins, isprana majica, isprano lice, duga kosa s deset centimetara izrastka, u zelenim patikama za teretanu i svojim ličnim pečatom – istinski dijaboličnom nepromočivom sivom jaknom s kapuljačom opšivenom krznom. Nije čudo što je Pola počela da paniči.

Eni je u trenutku pomislila da je tolika količina nemarnosti vezana za izgled, modu i ono što ljudi o vama misle, zapravo nešto čemu se treba diviti. Zatim se zapitala kako bi ona izgledala bez visokih potpetica, crvenog karmina, pudera i plavih pramenova... i taj trenutak je prošao.

„Zdravo, Marta, ja sam Eni Valentajn, drago mi je.“ Eni je ispružila ruku i podarila Marti osmeh pun podrške. „Jesi li malo razgledala unaokolo?“

„Hm... da... i sada sam još zabrinutija“, pristigao je Martin odgovor.

Eni je nekada oblačila razne vrste žena: supruge i devojke poznatih sportista, ćerke bogataša, ambiciozne poslovne žene, modne otpadnice, i naravno, žene koje su negde usput izgubile svoj stil. Ali već neko vreme nije imala ovako težak slučaj. Sirota Marta, lutala je Radnjom, gledala cene, nije razumela neke od komplikovanijih odevnih predmeta, i sada se suočila s jednom od najglamuroznijih pomoćnica u radnji koju je ikada videla: s Polom, vitkom i elegantnom poput Naomi Kempbel, sa ubitačnim pletenicama i ljubičastim kandžama. Mada je Eni izgledala stvarnije, ipak je bila veoma doterana i eleganta: svetlucava (originalno smeđa) plavuša, stručno našminkana i blago preplanula, sa savršenim obrvama i francuskim manikirom, ukusno obučena, na visokim potpeticama, i apsolutno ubedljiva u ulozi uveravanja beskrajnog niza žena i ponekog muškarca da se rastanu s neverovatnim sumama novca u pokušaju da izgledaju pomodno i privlačno.

Marta je sada verovatno uverena u to da ne pripada ovde, već u epizodi serije *Šta ne treba nositi*.

„Danas ćeš se divno zabaviti s nama“, reče joj Eni uz iskreno ljubazan osmeh, ali držeći je i dalje za ruku da ne bi pobegla.

U stvari, Eni je volela klijente poput Marte. S njima se mora početi polako, uz najtrezveniju odeću koju Radnja može da ponudi, ali ovi klijenti su uvek najzahvalniji i najlojalniji zato što im Eni pomogne da otkriju sve one stvari koje žena mora da zna o svom izgledu – idealno u dvadesetoj, ali definitivno u tridesetoj godini.

Prema Eni, svaka žena do tridesete godine treba da je već provela sate i sate isprobavajući različite boje, oblike i krojeve kako bi utvrdila šta joj najbolje stoji. Okrugli ili V izrez? Suknja do kolena ili duža? Visok ili nizak struk? Crvene i narandžaste nijanse, ili plave i ljubičaste?

Do tridesete, svaka žena takođe treba da shvati kolika je moć jednog odličnog komada nakita i da izgradi fundamentalne odlike ličnog stila.

Osobe koje se dobro oblače znaju koliko su bitni komadi odeće koje su proslavile poznate ličnosti, poput plavog blejzera princeze Dajane; košulje s mašnom gospođe Tačer; korseta iz Poša; i belog džinsa koji nosi Liz Harli.

To su tajne, lekcije iz oblačenja, koje je Eni mogla da otkrije. „Odlična visina“, Eni je odmah rekla Marti.

„Prednosti i mane...“ glasio je Martin odgovor. „Rukavi...“ pokazala je rukom kao da seče u visini lakta. „Struk haljine mi dođe do pazuha“, pokazala je.

„Ne brini, pobrinućemo se za to. Pođi ka mom budoaru.“ Najzad je pustila Martinu ruku, uverena da će je ova pratiti.

U prozračnoj prostoriji neprovidnih prozora u srcu oblasti u kojoj suvereno vladaju *lični kupci*, Eni i Marta su sele na sofu presvučenu crvenim somotom kako bi obavile preliminarni razgovor, dok je Pola obletala oko njih.

„Koliko godina imaju tvoja deca?“ upita Eni. Nije morala da pita Martu da li ih ima.

„Oh... šest, pet i dve.“

„Sigurno si veoma zaposlena“, saosećala je Eni s njom.

„Sigurno sam potpuno luda!“ glasio je Martin odgovor.

„Vraćáš li se na posao?“ postavila je Eni sledeće pitanje pošto je to uobičajen razlog zbog kojeg se uznemirene majke pojavljuju u njenoj sobi u potpunoj panici.

„Da... prvi posao u sedam godina. Radiću tri dana nedeljno u Personalnom... odeća iz života pre dece više mi ne odgovara... nemam pojma šta sada nose ljudi koji rade u kancelarijama. Čini mi se da su u pitanju isključivo džemper, svetlucave suknje i visoke potpetice.“ Marta je svoje objašnjenje završila plačljivim pozivom „U pomoć!“

„Okej. Pa...“ Eni je maltene trljala ruke. Ovo će ići lako – da ne pominjemo koliko će uživati u tome. Marta je visoka, ali ipak tu negde oko veličine 12, i uz pravu odeću i malo brige i pažnje, fino će izgledati. Sama sebe neće prepoznati.

„Pola je tvoj današnji vodič“ – Eni je dobacila Poli jedan od svojih 'obradi pažnju' pogleda – „ona će ti pomoći da kupiš odelo koje nije kostim s pantalonama. Ne, ne! Poooootpuno su aut! Odabracete pantalone koje ti pristaju i ističu tvoju figuru. Preporučujem sivu boju, ravne nogavice – ne suviše uske, ne suviše široke – kratak sako iste boje ali ne i nijanse, savremen, trendi, s jednim dugmetom. Okej?

„Morate da pronađete cipele za svaki dan koje su ti udobne i u boji koja ti se dopada, ali koja se slaže sa odelom. Vidi, Marta, tebi ne odgovara smeđa ili crna, a teget neću ni da pomijem. Žao mi je, ali to su moja pravila!“ Međutim, namignula je Marti kako ne bi delovala suviše zapovedno. „Biraj zlatne, zelene, purpurne, crvene, narandžaste, žute... Nešto lepo. Kome su potrebne crne cipele?

„Kada odaberete cipele“, nastavila je, „pronađite tri neodoljive bluže koje idu uz pantalone, sako i cipele. Tri su minimum. Bez zabušavanja, ovde mora da se radi. Vaša poslednja misija za danas, ako odlučite da je prihvatite, jeste da pronađete živopisnu suknju koja ide uz sve tri bluže, cipele i sako. Okej? Jeste li me razumele?“

Marta i Pola su poslušno klimnule.

„Obećavam da ćeš svakog dana biti predivno obučena za posao. Naravno, ako želiš da pogledaš mantile, kišobrane, čizme, džempere... ili *šminku*“, osetio se naglasak na poslednjoj reči, „Pola će te posavetovati, ali prvo nabavite ono što je osnovno. Uvek se možeš vratiti kod nas. Zapravo, mi bismo voleli da se vratiš. Mi smo poput zubara, volimo da dolaziš na redovne preglede.

„Sada... još samo jedna stvar, draga, a zatim moram da se vratim drugoj klijentkinji, koji stil planiraš da... hm... koristiš kada je frizura u pitanju?“ Eni je pažljivo razmislila o pitanju i odlučila da je to najtaktičniji način da formuliše rečenicu: *Zaboga, ženo, ošišaj se pristojno i ofarбай!*

„Stil frizure? Stil...“ Marta je polako ponavljala kao da je u pitanju strana reč. „Frizure?“

Eni joj ohrabrujuće klimnu, ali nije očekivala ispovest koja je usledila.

Marta je duboko udahnula i izlanula se: „Ja samo želim da budem bez vaši dovoljno dugo da se setim da zakažem odlazak kod frizera i da se stvarno pojavim.“

„Oh! Oh, ne!“ Eni je jednom imala priliku da se bori s „nastupima“ na glavi svog sina, pa je bar bila saosećajna, ali Pola je

zakoračila par koraka unazad i izgledala kao da želi vrišteći da pobegne iz prostorije.

„Oh, trenutno ih nemam“, brzo je dodala Marta, osetivši da osoblje Radnje nije naviklo na razgovor o vašima kao njena majka i prijateljice koje imaju malu decu.

„Zaboravila sam na vaši“, reče Eni, trudeći se da odoli nagonu da se počese po glavi na samu pomisao. „Moja deca su malo starija. Pa... eto... bolje da se oišišaš što pre. Pre nego što se ponovo pojave. Dobro!“ Eni je sada, neizostavno, morala da se vrati Svetlani. „Hajde, krenite. Obavezno dođite da vidim šta ste uradile!“

„Šta je sada?!“ poželega je Eni da zna kada se Pola, dvadeset minuta kasnije, ponovo pojavila na njenom odeljenju. „Ne mogu da radim tvoj posao umesto tebe!“ zašišala je izgubivši strpljenje.

„Dona je u tvojoj kancelariji“, ljutito reče Pola.

„Šta!“ To nisu dobre vesti. Eni se trudila da što ređe sreće vešticu od svoje šefice, ali tokom nekoliko dana svakog meseca, pažljivo zabeleženih u Eninom dnevniku, Dona se pretvarala u hormonalnu ludaču koju treba izbegavati po svaku cenu.

„Ulogovala se na tvoj kompjuter!“ upozorila je Pola.

Nema sumnje, Eni jednostavno mora da ode do kancelarije i to baš u trenutku kada je konačno odlučila da pita Svetlanu za nekoliko neprocenjivih saveta u vezi s novim muževima.

„Veoma mi je žao“, obratila se Eni Ruskinji. „Imam mali problem koji moram da rešim.“

„U redu je“, uveravala ju je Svetlana. „Završile smo. Sve je odlučeno. Spremićemo se za polazak.“

„Okej, vraćam se za nekoliko trenutaka“, reče Eni i izjuri iz garderobe uputivši se ka svojoj kancelariji veličine kutije za šibice, bez prozora, u kojoj se nalazio njen sto, kartoteka, poslovni kompjuter i, što je najvažnije, lični laptop koji je trenutno bio priključen na internet vezu Radnje a na kojem je bila otvorena njena strana na *Ibeju*.

Eni je danju radila kao lični kupac u Radnji. Međutim, u slobodno vreme uglavljivala je kućne posete preko svoje „Obucite se sa stavom“ službe. Zatim, postojala je i Eni V stranica za kupovinu na *Ibeju*, koja je odlično poslovala prodajući odeću koju su kreirali poznati dizajneri: ANSE (apsolutno novu sa etiketama), novu, skoro novu, polovnu i vintidž. Gde Eni nabavlja ovu odeću? Kupuje je s popustom za zaposlene, iskorišćava

rasprodaje u Radnji, korpe za jeftinu robu u drugim prodavnicama, obilazi radnje za starudiju, radnje kojima ljudi poklanjaju odeću u dobrotvorne svrhe, kao i druge sajtove i aukcije na *Ibeju*. Eni je imala oko sokolovo za dobar pazar i profitabilnu preprodaju.

Lično, nikada ništa nije platila po punoj ceni: ni šišanje (frizerka je dolazila na sve njene pret-pretprodaje), ni bočicu šampona (kupovala ga je na veliko na internetu), ni konzervu pasulja (znala je šta je u ponudi svakog supermarketa u radijusu od trideset kilometara od njene kuće), ni kola (kupila je polovna na Badnje večer po fantastičnoj ceni). Darežljiva je sa svojim znanjem: članovi porodice i prijatelji imaju koristi od njene veštine. Svi koji je poznaju imaju kod kuće orman pun paradajza u konzervama, roštilja za jednu upotrebu, čestitki za novu godinu, velikih kutija, čarapa... i razne druge robe koju im je obezbedila po veoma niskim cenama.

„Dona! Zdravo!“ odigrala je Eni podnošljivu verziju prijateljskog pozdrava. „Izvini, obe imamo klijente u ovom trenutku, ali mogu li da ti pomognem?“

Dona, menadžer maloprodaje na ženskom odeljenju već pet meseci, nije skidala s tastature narandžaste nokte „isturpijane ravno“. Nastavila je da kuca, s crnim, uskim *pradinim* naočarima, očiju prikovanih za monitor.

Uprkos šarmantnoj *isa* haljini s cvetnim dezenom, obmotanoj oko njenog sićušnog tela, Dona je s dugom, tamnom kosom začesljanom unazad, izgledala kao spremna da ubije.

„Eni V stranica za kupovinu“, režala je. „Bože, koliko stvari prepoznajem ovde. Zar to nije jedna od naših najnovijih *mulberi* tašni? Zamisli, upravo će biti prodata za sto pedeset funti više od svoje preporučene cene u maloprodaji.“

„Potiče od klijentkinje kojoj je već dosadila“, objašnjavala je Eni. „Znaš koliko su neke od njih nestalne. Čuj, Dona, sve je totalno legalno, mogu da ti pokažem i priznanice o povraćaju poreza.“

„Naravno, apsolutno sam sigurna u to. Postoji samo jedan problemčić, Eni.“ Dona se okrenula i prodorno je pogledala namrgodivši svoje botoksirano čelo, dok se Eni po ko zna koji put zapitala zašto Dona nije depilirala veoma primetne brkove iznad gornje usne. Da nije to neka lezbijska caka?

„Oblavljaš to tokom radnog vremena“, brećnula se Dona. „Već sam te dva puta verbalno opomenula zbog toga.“

„Verbalno?“ Zar ova zmija insinuira da se prethodna dva razgovora o Eninoj aktivnosti na internetu računaju kako zvanična upozorenja?

„Da, nekoliko puta *razgovarale* smo o ovome“, složila se Eni, poželeći da je u ovom trenutku kraj nje neki drčni advokat, možda neki od onih uglađenih pravnika iz američkih TV serija. „Objasnila sam da to ne radim tokom radnog vremena. Uključen mi je kompjuter i otvorena veb-strana. Kada ugrabim neki trenutak, za vreme pauze za čaj... tokom ručka... bacim poneki pogled. Ni na koji način ne remetim obavljanje posla. Zašto ne pogledaš kolika je moja ovomesečna prodaja, Dona?“ čikala ju je Eni. „Ako tamo postoji neki problem, onda mi se požali.“

„Nije u pitanju samo prodaja“, odvrati Dona. „Daješ loš primer ostalim radnicima. Zato ću ti predati ovo.“ Podigla je belu kovertu i predala je Eni. „To je pismeno upozorenje, kako bi situacija bila jasna.“

„Šta!!!“

Kakva otrovna, spletkama sklona krava!

Eni je od prve nedelje bilo jasno da je Dona ona vrsta šefice koju dobri radnici ugrožavaju. Mada je pretpostavljala da bi Dona volela da je se oslobodi kako bi suvereno sedela na tronu, bez ikakve opozicije, Eni je uvek smatrala da će je zapanjujuća prodavačka sposobnost čuvati. Držeći pismeno upozorenje u rukama, više nije bila tako sigurna.

„Šta je s Polom?“ Dona je odmah krenula u novi napad. „Nije se baš pokazala. Imaš još mesec dana da je podučiš kako valja za ovaj posao, ili ćemo morati da pronađemo nekog drugog.“

To nije fer, uzevši u obzir to da je Dona lično odabrala Polu za ovaj posao, ali Eni ništa više nije ni očekivala.

Zazvonio je mobilni telefon pokraj kompjutera. Eni je imala dva mobilna. Pošto je ovo bio njen poslovni telefon, srce joj je sišlo u pete kada ga je Dona zgrabila i zalajala u slušalicu: „Halo?“

„Da... aha... stvarno?... To je veoma interesantno... Ne. Reći ću joj da vam se javi.“ Dona je prekinula vezu i besno pogledala Eni. „Tvoj agent za nekretnine. Želi da razgovara s tobom o „veoma uzbudljivoj novoj investiciji“. Predlažem da ga nazoveš kada pročitaš svoje upozorenje, nakon kraja radnog vremena.“ Uz to je išao prezriv pogled.

Tada se na vratima kancelarije pojavila Svetlana. „Ani, spremne smo da krenemo“, rekla je zahtevajući nepodeljenu pažnju. „Možeš li da središ da naše stvari budu odnesene do zadnjeg ulaza? Olga i ja idemo do kola.“

Eni je poljubila Svetlanu i Olgu četiri puta, po ruskom običaju, i obilno im se zahvalila na poseti. I one su njoj zahvalile.

Kao da je tek tada primetila, Svetlana se obratila Doni: „Da li ste vi Anina šefica?“

Kada je Dona učtivo klimnula, Svetlana je krenula oduševljeno da je hvali: „Ona je divna. Najbolja stilstkinja u Londonu. Stvarrrrno. Budite dobri prema njoj. Ako ona napusti Radnju, ni ja se više neću vraćati.“

Dona se smračila, ali uspela je da procedi osmeh.

Zatim je, uz mali, bezbrižan gest zahvalnosti, Svetlana predala Eni prošlogodišnju *kloi* tašnu uz reči: „Ne želim je više. Uzmi je. Za tvoj posao. Veoma se divim tvojim poduhvatima.“

„Ne, ne, draga, stvarno ne mogu to da prihvatim...“ započela je Eni.

„Narrrravno da možeš“, insistirala je Svetlana, „unutra je nešto za tebe. Specijalne informacije, Ani, zato što je vreme da pronadeš *novog muža*. Nije dobro dugo biti sam.“

Pre nego što je Eni uspela da zahvali, Svetlana je već izašla iz prostorije i grabila ka punoj limuzini i svom raskošnom životu u Mejferu.

Bilo je divno posmatrati iskreno bolan izraz Doninog lica, ali to je nije sprečilo da se brecne: „Ta žena je pravi kliše.“

Poglavlje 2.

Beka Volstonkroft na roditeljskoj večeri:

Siva majica (Marks & Spenser)

Ružičasti džemper (Marks & Spenser)

Sive (nekada crne) pamučne pantalone (Gep)

Siv (nekada beo) donji veš (Marks & Spenser)

Crne sokne (muževljeve)

U zabludelim pokušaju da se sakrije sve gorenavedeno:

Kaput od lažnog krzna krem boje (bo-

žićni poklon od pre šest godina)

Ukupna cena: 220 funti

„Gospode bože! Koliko?!?!“

Nekoliko minuta pre zatvaranja, Eni je izašla iz Radnje s dve luksuzne tašne preko jednog ramena: sa svojom kloj tašnom boje bundeve unutar koje se nalazila i ona koju je dobila od Svetlane umotana u zaštitni materijal. Nije odlučila da li da je zadrži ili da je proda.

Na drugom ramenu nosila je ogromnu torbu punu blaga koje je danas prikupila: tri *taperver* kutije pune ostataka iz kantine za večeru, osam bočica *Klarinsovog* ulja za lice (istekao im je datum upotrebe), dvanaest *este lauder* karmina (iz prošlogodišnje kolekcije), par (oštećenih) muških pantalona kupljenih po veoma povoljnoj ceni. Sama će ih srediti i prodati kao ANSE.

Pročitala je Donino pismo upozorenja u kojem stoji da joj prethodi otkaz ako nastavi da se bavi „nedozvoljenim aktivnostima“, a zatim ga je zgužvala od besa. U ovom trenutku nalazilo se zakopano ispod svih ostalih stvari zato što se Eni trudila da ne razmišlja o svom životu bez zaposlenja u Radnji. Sama se brinula o porodici. Da, naporno je radila da dopuni redovna

primanja, ali ako je Dona grune s daske, sigurnosna mreža je neće dočekati.

Njen lični mobilni oglasio se rep verzijom glavne teme iz *Zvezdanih ratova*. To je sredio njen devetogodišnji sin Oven. Zvala je njena *četrnaestogodišnja maltene petnaestogodišnja* ćerka Lana (eto šta se čoveku desi kada se ludo zaljubi u dva-desetoj godini i misli da su bebe taaaako slatke).

„Zdravo, Lana“, javila se Eni. „Podsećaš me, zar ne? Ali nisam zaboravila, stvarno. Izašla sam tačno na vreme i u sedam i petnaest ću sedeti s tvojom razrednom. Kunem se, neću zakašniti“, uveravala je Eni svoju ćerku, „obećavam.“

„Iščupaj me iz one dobrotvorne akcije, okej?“ cvilela je Lana. „Popričaj sa Ovenovim učiteljem o tome.“

„Razmisliću“, reče joj Eni, ne obećavajući ništa.

Žustro je koračala na štiklama od sedam centimetara ka stanici podzemne železnice, prolazeći pored takvih modnih užasa da je poželela da zaustavlja ljude na ulici. „Draga, zar uske farmerke? Pa još uvučene u čizme? U tome bi i Kejt Mos izgledala debeljuškasto. Na tebi deluju kao Par iz Tamvorta*: dve svinje koje se bore za slobodu.“

„Krzneni prsluk, srce??? Nakon što su svi ostali ulovljeni i ubijeni?“

Eni je krenula ka Hajgejtu, jednom od najstarijih i najlepših delova Londona u koji se najzad doselila. Pre nekoliko stotina godina, Hajgejt je započeo svoje postojanje kao zaselak i još su postojali trotoari od kamenih ploča i kuće izgrađene u gregorijanskom stilu s prozorima nepravilnog oblika i ulegnutih greda od hrastovine. Mada je sada bio podeljen na dva dela glavnim putem neprestano zakrčenim gustim saobraćajem, Hajgejt i dalje ima (ah! Još je čula visoki glas agenta za nekretnine) „seoski duh“. U glavnoj ulici se nalaze radnje i *Tesko* metro, banke i agencije za nekretnine. Ljudi su se doselili, zaljubili u ovo mesto i odlučili da ostanu, učinivši ga druželjubivijim od mnogih drugih delova Londona.

Eni je oduvek želela da živi u Hajgejtu, uprkos nečuvanim cenama. Uspela je da se dočepa trosobnog, pretrpanog stana u kojem je živela s dvoje dece, pomoću ličnog programa za sticanje imovine.

Bio je to spomenik njenoj nepokolebljivoj energiji, da ne pominjemo njen prezir prema smirivanju na jednom mestu

* Dve svinje koje su 1998. godine pobile prilikom istovarivanja sa kamiona u gradu Malmesberiju i izazvale medijski cirkus.